

PLATINA FRATER HILARIUS

Op 15 augustus 1946 werd hij met de kloosternaam Hilarius ingekleed bij de Fraters van Utrecht, Willy de Booij, 17 jaar. In datzelfde jaar rondde hij zijn opleiding aan de kweekschool van de fraters af en werd hij te werk gesteld, eerst in Utrecht en een jaar later in Hilversum.

Hij vond het fijn onderwijzer te zijn en bekwaamde zich dan ook verder in dit vak. Hij behaalde zijn hoofdakte en de akte tekenen.

Na Hilversum werd de BLO-school aan de Tamboersdijk in Utrecht zijn standplaats. Daar ging hij wederom verder met studeren en behaalde het diploma MO-handenarbeid.

Hij had het behoorlijk druk toen, zowel op school als met jeugdwerk buiten schooltijden. Maar het werd nog drukker: hij werd teruggedreven naar Hilversum om daar handenarbeidlessen te geven, maar dat niet alleen. Hij werd ook surveillant bij de jongens op het internaat en dat betekende in concreto dat hij gewoon dag en nacht in touw was.

En het was nog niet genoeg. Hij kreeg ook nog lessen handenarbeid en schrijven in Zeist over te nemen van fraters die die lessen niet meer aankonden plus de opdracht de akte MO-schrijven te halen.

Hij deed het allemaal, voor hem viel dat onder de gelofte 'gehoorzaamheid', maar er zijn nu een-

maal grenzen. En die werden bereikt. Ze waren bovendien kennelijk behoorlijk serieus overschreden, want er volgde een ziekteperiode van zo'n half jaar en ook daarna heeft hij nooit meer helemaal volledig terug kunnen keren naar een fulltime functie als onderwijzer.

Maar de ziekte bracht hem wel iets anders, namelijk een verandering van zijn kijk op eigenlijk alles in zijn leven, in verleden, heden en toekomst. Niets was meer vanzelfsprekend. Niets werd meer voor zoete koek geslikt. Hij is veel gaan lezen, heeft veel nagedacht, zichzelf veel vragen gesteld en kwam uiteindelijk tot de volgende conclusie, die hij een keer verwoordde op één van de vele kaarten die hij tekende:

LEVENSWEG

zoekers zijn we naar geluk
naar wat blijft en niet uergaat
naar wat volkomen is en volmaakt
allemaal op weg
naar het verloren paradijs
naar de hoogverheven hemel

is een zoektocht naar de liefde
de niet-te-doven vonk
de kostbare parel in eigen akker
en ieder gaat zijns weegs
met beperkte vermogens
met eigen middelen

zowel de heiden als de gelovige
de diepe denker als de demente bejaarde
de succes-mens als de verschoppeling
de machtige zowel als de verdrukte

en uiteindelijk
ontmoeten we elkaar
langs vele wegen
in de ene, pure liefde

En toen, op een goede dag, kreeg hij een kans die hij niet liet lopen. Hij kon een huisje krijgen in Bakkum-Noord, midden in de duinen. Hij ging er wonen, alleen. Het was allesbehalve luxueus, maar hij werd er gelukkig in zijn eigen 'hutje aan de zee'.

Hilarius vertrouwde nogal eens zijn gevoelens toe aan het papier. Zo ook toen hij 12½ jaar in Bakkum woonde:

12½ jaar in Bakkum Noord
het gastvrije dorp
met open keukendeuren

150 maanden
omringd door veel lieve mensen
met wie 'k het leven mag delen

650 weken
mogen genieten van de open natuur
geschenk van moeder aarde

4550 dagen
als een vrije vogel mogen zoeken
naar de pure, bevrijdende liefde

71 zinvol bestaan

Ja, en nu woont frater Hilarius alweer de nodige jaartjes in het Fraterhuis St.-Jozef in De Bilt. Hier kon je hem veelvuldig vinden aan het ziekbed van een medebroeder of als extra hulp aan tafel in de meerzorg. Dat is de laatste tijd wat minder, omdat zijn eigen gezondheid hem een beetje in de steek laat.

Frater Hilarius, zoekt en gij zult vinden is voor u de afgelopen 70 jaar als frater heel dichtbij gekomen.
Hartelijk gefeliciteerd!

Adri Vergeer

IN MEMORIAM FRATER HILARIUS DE BOOIJ IN DANKBARE HERINNERING

Op woensdag 26 augustus overleed frater Hilarius, Willy de Booi, in de leeftijd van 91 jaar. Lang heeft hij uitgezien naar zijn overlijden. Dankbaar was hij voor het leven en geheel bereid om te sterven. In dit In Memoriam geven wij hem de eer die hem toekomt, Onderstaande necrologie is door frater Wilfried van der Poll uitgesproken in de dankdienst bij de uitvaart van frater Hilarius. Redactie.

Welkom aan U in deze viering van dankbaarheid waarin wij frater Hilarius de Booi gedenken en afscheid van hem nemen. Vandaag zijn wij als gemeenschap en medewerkers van het Fraterhuis St.-Jozef bijeen rond het lichaam van Hilarius. Helaas geen familie, vrienden of bekenden want de coronacrisis vraagt van ons om voorzichtig te zijn. Om toch iedereen die niet kan komen, in de gelegenheid te stellen de viering van dankbaarheid mee te beleven, is het boekje bij de rouwcirculaire ingesloten.

Om een schets van het leven van Hilarius te geven heb ik dankbaar gebruik gemaakt van publicaties uit de tijdschriften, Onder Ons en INKO, van onze Congregatie. Soms teksten door Hilarius zelf geschreven, maar ook van de hand van anderen over hem.

Hilarius, Willy de Booi, werd in Amsterdam, Tuindorp Oostzaan, geboren in een gezin met een artistieke vader en een kritische moeder. Men had het niet al te breed in die jaren. Eerst waren er

drie jongens: Ko, Joop daarna was het de beurt aan Willy en tenslotte waren er nog twee zussen: Truus en An. De twee zussen leven nog en wonen beiden in Canada.

Willy zat op een school die door fraters geleid werd, maar toch was het de wens van hem om Pater Kapucijn te worden. Echter de studie vormde een struikelblok, hij moest eerst maar eens een jaartje naar de MULO gaan, die van de broeders van Oudenbosch. Daar kreeg hij samen met zijn onafscheidelijke broer Joop een uitnodiging om Broeder van Oudenbosch te worden.

Dit kwam echter frater Sigebertus ter ore en die ging dus thuis bij de familie de Booi op visite. "Zeist is dichterbij dan Oudenbosch en bij de fraters is het ook goedkoper," waren zijn woorden en zo gingen Joop en Willy naar Zeist. Ze had-

den samen één koffer, die nog van vader geweest was, waarin hij de goocheltrucs meenam als hij op pad ging. Het was bepaald niet gemakkelijk om te wennen aan het geregelde leven op het Juvenaat. Dat was wel wat anders dan de vrijheid die ze thuis gewend waren.

Het werken op de lagere school en de school voor speciaal onderwijs, maar vooral ook op de Ludgerus Kweekschool in Hilversum en de Gregorius HAVO-MAVO in Utrecht, is voor hem belangrijk geweest. Hij heeft daar met al zijn artistieke en creatieve talenten bijgedragen aan de vorming van de jeugd. Van Hilarius zelf werd echter veel gevraagd en de combinatie van lesgeven en daarnaast een studie volgen, ging hem niet gemakkelijk af. Veel problemen met slapen waren het gevolg, waar niet zomaar een oplossing voor gevonden werd. Een tiendaagse slaapkuur zette zijn leven op de kop en zelf schrijft hij daarover: "Ik had tijd nodig om weer verder te leven, oude denkbeelden waren verwaagd en hadden plaatsgemaakt voor nieuwe beelden. Het was als een nieuwe geboorte."

Het was moeilijk om het ritme van de school te volgen en door het sluiten van de gemeenschap in Hilversum kwam Hilarius in een nieuwe groep te wonen, de Alexanderlaan. In die jaren gebeurde dat meer, dat er kleine leefgroepen gevormd werden. Het geregelde gemeenschapsleven van de grote groep zoals men dat al jaren

gewend was, werd verruild voor kleine gemeenschappen waar men meer betrokkenheid op elkaar zou ervaren en ook openheid naar elkaar vorm wilde geven.

In de Alexanderlaan in Hilversum was dat voor de nieuwe groep niet gemakkelijk. Openheid, genegenheid en kwetsbaarheid kregen geen kans, omdat men – ondanks het nieuwe – zich vast bleef klampen aan het oude patroon. Voor Hilarius was dit moeilijk te aanvaarden en hij liet dan ook na enkele jaren weten het niet langer vol te houden. Hij voelde zich uit de groep wegglijden en het gevolg was dat hij de leiding van de Congregatie verzocht om alleen te mogen wonen. Dat werd Casticum/Bakkum.

Het zijn 12,5 mooie jaren geworden, waarin Hilarius zich als een vis in de Noordzee thuis voelde. Hij omschreef die tijd eens als: "In Bakkum het gastvrije dorp met open keukendeuren, word ik omringd door veel lieve mensen met wie ik het leven mag delen. Ik mag er genieten van de open natuur, het geschenk van Moeder aarde. Als een vrije vogel mag ik zoeken naar pure bevrijdende liefde."

Hilarius is niet te typeren door louter en alleen een opsomming te geven van zijn werkzaamheden. Zelf typeerde hij zich eens met de volgende woorden: *'Speels en Eigengereid, zoekend naar het ware, gelovend in het goede, genietend van het schone.'*

Wie hem, zeker in zijn latere jaren, wil leren kennen moet dieper graven en kijken naar hoe en wie hij was. In een van de mijmeringen die Hilarius aan het papier toevertrouwde, leren we hem alsnog

beter kennen. Het is een toekomstige bespiegeling over hemel en aarde: Hilarius spreekt daarin met Petrus. Dat leidt dan tot een goed gesprek tussen een beroepsvisser en een sportvisser. Een vermoeide Petrus vertelt: 'Het is mooi geweest, het werd hier veel te druk en de jaartjes gaan ook bij mij tellen.' 'Alles goed en wel,' is de reactie van Hilarius: 'Die hemel is de beloning waar al die brave mensen naar uitzien. Onze Lieve Heer kan toch niet al die mensen in de kou laten staan!' Petrus wordt fel, zoals hij dat vroeger ook vaak werd. 'De

Heer weet dondersgoed wat hij doet. Jullie op aarde willen alles toch zelf in handen houden. Ga maar terug naar je aarde. Ga maar een hemel op aarde bouwen met al die mensen.' Hilarius vraagt zich dan af: Zou het mogelijk zijn dat na vele duizenden jaren het paradijs op aarde terug te vinden is? Leven met elkaar in pais en vree. Ja, dat kan: een hemel op aarde. als we de Liefde maar voorop stellen.

Nu was Hilarius geen profeet, maar zelfs profeten zien het ook wel eens niet meer zitten. Dat hoorden we afgelopen zondag nog van Jeremia. Jeremia was zozeer door de Heer geraakt dat hij vanuit zijn binnenste Hem moest volgen en aan ieder die het horen wilde Gods Woord verkondigen. Echter dat ging hem niet gemakkelijk af. Na veel tegenslag en het idee dat hij niet gehoord wordt, zegt Jeremia: 'Ik wil er niets meer mee te maken hebben, ik wil er niets van weten, ik spreek niet meer in Zijn Naam.' Echter daarna laait er een vuur op in zijn hart. Hij kan niet anders!

Als ik zelf terugkijk op, de soms maar korte – maar vaak intense, ontmoetingen met Hilarius – zie ik iemand voor me die door al de ervaringen in zijn leven zichzelf gevonden heeft zonder daarbij het geloof in zijn Schepper kwijt te raken. Goed, hij kon soms eigenzinnige opmerkingen maken als het ging over kerk of samenleving, toch hield hij het geloof in de ander vast. Hij was overtuigd van het goede in de mens en bleef altijd hoop houden dat de Liefde alles zou overwinnen.

Wij geloven dat Hilarius nu door Petrus alsnog is ontvangen, die hem doorgestuurd heeft naar een eeuwig geluk bij God, onze Vader. Vanaf nu moge Hilarius de enige echte ware LIEFDE ervaren.

Hilarius, A Dieu.... Tot ziens bij God.

frater Wilfried van der Poll